

— Ето сега ти какво да направишъ. Иди из-лека изъ-задъ столътъ на Луціѣ; затули ѣ очитѣ съ двѣтъ си рѣцѣ, и ѣ цѣлуни едно добрънце; а че да видимъ какво ще стори и тя.

Отъ най-напрѣдъ Еленка ся виждаше като че ся двоеше; испослѣ обаче трѣгнѣ съсъ широки крачки, врѣхлет и Луціѣ като молнія, та ѣ причини ненадѣйно но най-пріятно благодареніе. Плачуши и двѣтъ момиченца пригърнахъ ся та ся стиснахъ едно друго, когато старата и до-стопочтенна Г. Кампелица гърмеше съ носъ, като ся сѣкнеше.

Елена ся завърнѣ подскачащецѣ отъ радость.

— Е сега, Еленке, рѣкохъ, надѣѣ ся че ще ся изедешъ хлѣбтъ съ благодареніе.

— Не, Максиме; още съмъ смутена. Освѣнь това днесъ дойде нова една съученица, която ны гости съ разны сладка, щото не ми е никакъ гладно. И сега още ся чудѣ какво да го правѣ, защото отъ смущеніето си забравихъ да го турѣ въ кошницѣтъ, както е редѣтъ, когато не сме гладны, и страхъ мя е да мя не накажѣтъ; но ще видѣ да го ввѣрлѣ скритомъ на нѣкъдѣ.

— Какъ? попытахъ малко по причервенѣ; ще ввѣрлишь ли такѣвъ единъ голѣмъ коматъ?

— Разбирамъ, Максиме че не трѣба да го ввѣрлѣ; колко сироти ще сѣ блаженны ако да го имахъ.

— Дай ми го, Еленке, и азъ ще видѣ какво